

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2024 r. – Association Générations futures/Komisja

(Sprawa T-201/24)

(C/2024/3352)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association Générations futures (Ons-en-Bray, Francja) (przedstawiciel: F. Lafforgue, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 lutego 2024 r. w sprawie odrzucenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus dotyczącego rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/1446 ⁽¹⁾ z dnia 12 lipca 2023 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych: metyloestr kwasu 2,5-dichlorobenzoesowego; kwas octowy, siarczan glinowo-amonowy, fosforek glinu, krzemian glinu, węglík wapnia, cymoksanil, dodemorf, etylen, wyciąg z krzewu herbacianego, pozostałości destylacji tłuszczu, kwasy tłuszczowe C7-C20, flonikamid (IKI-220), kwas giberelinowy, gibereliny, halosulfuron metylu, proteiny hydrolizowane, siarczan żelaza, fosforek magnezu, maltodekstryna, metamitron, oleje roślinne/olejek goździkowy, oleje roślinne/olej rzepakowy, oleje roślinne/olej z mięty zielonej, piretryny, sulkotripon, tebukonazol i mocznik;
- obciążenie Komisji Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy art. 17 rozporządzenia 1107/2009 ⁽²⁾. Skarżąca podnosi, że zawarty w tym artykule warunek dotyczący istnienia powodów niezależnych od woli wnioskodawcy nie został stwierdzony w niniejszym przypadku, ponieważ poprzez dostarczenie żądanych badań wnioskodawcy nie rozwiali wątpliwości co do nieszkodliwości substancji czynnej tebukonazol. Czas trwania przedłużenia zatwierdzenia substancji czynnej tebukonazol nie jest zatem uzasadniony w świetle ryzyka, jakie stwarza ta substancja. Ponadto w 2021 r. Komisja dysponowała już wystarczającymi elementami umożliwiającymi jej podjęcie decyzji o niezatwierdzeniu tej substancji.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady ostrożności. Skarżąca uważa, że systematyczne i sukcesywne stosowanie art. 17 jest sprzeczne z zasadą ostrożności. Substancja czynna tebukonazol stwarza bowiem ryzyko uzasadniające przyjęcie środków ograniczających.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji. Zdaniem skarżącej procedura odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej tebukonazol trwa przez czas prawie taki sam jak pierwotne zatwierdzenie. W konsekwencji powolność tej procedury i systematyczne stosowanie art. 17 narusza zasadę dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia wymogu uzasadnienia ze względu na to, że rozporządzenie w żaden sposób nie uzasadnia w szczególności wyboru długości czasu przedłużenia wynoszącej 35 miesięcy ani powodów, które doprowadziły do tak długiej i uciążliwej oceny.
5. Zarzut piąty dotyczy niezgodności zaskarżonego rozporządzenia z celem polegającym na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego. Przyjęcie spornego rozporządzenia jest bowiem sprzeczne z wyżej wymienionymi celami.

⁽¹⁾ (Dz.U. 2023, L 178, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U.2009 L 309, s. 1)